

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr.

F 58:

Forespørgsel til indenrigsministeren [om regeringens fremtidige regionalpolitiske initiativer].

Af Kristen Touborg (SF) og Jes Lunde (SF).

(Forespørgslen anmeldt 27/3 2001).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Forespørgsel nr. F 53:

Forespørgsel til justitsministeren og socialministeren:

»Hvad vil regeringen gøre for at nedbringe antallet af skilsmisser?«

Af Jann Sjørnsen (KRF), Ole M. Nielsen (KRF) og Tove Videbæk (KRF).

(Forespørgslen anmeldt 13/3 2001. Fremme af forespørgslen vedtaget 16/3 2001).

Formanden:

Jeg gør opmærksom på, at afstemning om eventuelle forslag til vedtagelse vil blive udsat til tirsdag den 3. april 2001.

Begrundelse

Jann Sjørnsen (KRF):

I Politikens leder den 28. februar 1999 stod der følgende at læse:

»Formentlig kender vi alle eksempler på skilsmisser, der forekommer som den eneste rigtige løsning på uoverstigelige problemer i parforholdet.

Men vi kender desværre også tilfælde, hvor man spørger sig selv, om dette dog ikke kunne og burde være undgået. Det er ikke til at sige, om nogen af parterne er blevet afgørende lykkeligere efter skilsmissen.

Det er derimod let at konstatere, at skilsmissen har haft store omkostninger, både økonomisk og psykologisk. Ikke mindst for de børn, der befinder sig som kasteskyts og syndebukke,

ofte helt ufrivilligt adskilt i det daglige fra den ene af forældrene.

Gode råd, der kan forhindre en skilsmisse, bør ikke være dyre. Men det er et faktum, at mange par først opsøger en psykolog efter bruddet, når skaden er sket, netop fordi en tidlig rådgivning ikke eksisterer som et økonomisk overkommeligt og nærliggende incitament til at vurdere, hvor ønskelig og nødvendig skilsmissen egentlig er.«

Denne leder blev bragt, ganske kort før Folketinget skulle behandle Kristeligt Folkepartis beslutningsforslag om parrådgivning, nr. B 81. Lederen giver gode begrundelser, ikke bare for beslutningsforslaget fra 1999, men også for, hvorfor Kristeligt Folkeparti finder det aktuelt at tage debatten igen.

Helt tilbage i 1994 fremsatte daværende justitsminister Bjørn Westh på regeringens vegne et lovforslag om frivillig parrådgivning af ægtepar, der stod umiddelbart foran en separation eller skilsmisse. Lovforslaget led en krank skæbne: På trods af stor opbakning under førstebehandling kom det nemlig aldrig til anden behandling, og det er ikke siden blevet genfremsat – heller ikke i revideret form.

Spørgsmålet om parrådgivning har siden været bragt op i forbindelse med finanslovforhandlingerne. Sidste efterår så det en overgang ud til, at der kun blev afsat penge til rådgivning af forældre og børn i forbindelse med samvær efter skilsmisse, men at der ikke blev afsat én krone til parrådgivning før skilsmisse.

Derfor har Kristeligt Folkeparti bedt regeringen om nu at svare på, hvad den vil gøre for at nedbringe skilsmissetallet, idet vi går ud fra, at vi som samfund hverken af menneskelige eller økonomiske grunde kan være ligeglade med, om folk lader sig skille, uanset at skilsmisse også kan være løsningen på de ægteskabelige problemer.

Besvarelse

Justitsministeren (Frank Jensen):

I forespørgslen efterlyses der svar på, hvad regeringen vil gøre for at nedbringe antallet af skilsmisser.

Jeg vil på regeringens vegne redegøre for vore generelle holdninger til dette spørgsmål, herunder spørgsmålet om indførelse af yderligere parrådgivning ud over de allerede eksisterende tilbud.